

SEPARAR BÉ,
UN JOC DE NENS

Segueix-nos

Vols rebre el Singular?

elSingular.cat

el diari polític de referència Director Lluís Bou

POLÍTICA

OPINIÓ

CULTURA

SOCIETAT

Editorial Diumenge, 12 de Gener de 2014

Mariano, se li gira feina

Vicent Sanchis
El gat rabiós

4

Agustí Colomines
El PSC i el 1714

2

Temes singulars

Consulta

Dret a decidir

Debat al PSC

Pacte CiU-ERC

Singular TV

OPINIÓ

10281 lectures

19 Comentaris

Imprimir

Enviar notícia

+ A - A

Recomendar 188 Tweet 361

OPINIÓ. Quim Torra 08/01/2014

Resposta al president del Círculo Equestre

"Una guerra és una guerra i una vida és una vida. Crec que tots ho trobarem comprensible. Però un genocidi és un genocidi i una pàtria és una pàtria"

Quim Torra

Aquests dies passats de Nadal, el president del Círculo Equestre, Sr. Borja García-Nieto, va publicar un article interessant a La Vanguardia, amb el títol: "1714, buenos y malos catalanes?". Deixo de banda el nucli central de l'article per una altra ocasió. En canvi, voldria centrar-me, ara que som a punt de commemorar el 75è aniversari de la fi de la Guerra Civil, en la referència que el Sr. García-Nieto l'hi dedica: "Catalunya no ganó ni perdió guerres. Los catalanes las ganamos o perdimos, estando de un lado o de otro. En 1936, otra terrible guerra, dónde unos y otros, todos catalanes, se enfrentaron por un modelo de sociedad. Como excepción a mis afirmaciones, sí debemos decir que Catalunya perdió instituciones propias y privilegios en función de que unos u otros fuesen los vencedores".

Fa uns anys, vaig visitar la Masia Mariona, a Mosqueroles, amb els amics Amadeu Cuito i Xavier Pla. El dia abans havia mort Carles Sentís.

A la falda del Montseny s'alça la casa que Rafael Patxot va manar construir a finals dels anys vint. És una construcció esplèndida, de l'arquitecte noucentista Josep Danés i Torras. Avui, acuradament restaurada, acull l'exposició Univers Patxot, un itinerari fascinant per la vida del qui va ésser-ne el seu propietari, que els prego visitin, gairebé els commino. Si algun consell meu han de seguir a la vida és aquest, creguin-me.

Poc conegut, encara, Patxot va ser, amb Francesc Cambó, un dels grans mecenes de la Catalunya d'abans de la guerra del Desastre Nacional. Apassionat per la meteorologia i la cultura popular, a ell li devem inacabables estudis sobre la ciència del clima, la colossal obra del Cançoner Català o el bellíssim estudi de la Masia Catalana, que censà pràcticament totes les cases de pagès del país. Un home honorable, sens dubte.

Vam arribar d'hora i vam tenir temps per passejar-nos per aquells "univers" i per la masia. La façana queda encerclada per dos xiprers que esquinquen el cel, plantats en memòria de les dues filles que Patxot va haver d'enterrar. Mantenir els xiprers va ser una de

Quim Torra Advocat i editor. Ha treballat durant 20 anys a l'empresa privada, dos dels quals a Winterthur (Suïssa). És autor de: *Ganivetades Suïsses (2007)* i *Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar (2008)*. I ha editat l'epistolari de *Pau Casals* i *Josep Trueta*. Ha guanyat el Premi Carles Rahola d'assaig 2009.

Seguir l'autor

@quimtorra

<https://www.facebook.com/quim.pola>

<http://www.acontravent.cat>

Més de l'autor

Carta a Pompeu Fabra

Carta al president Macià

Nadal amb Josep Maria Folch i Torres

Independència + Constitució = pregunta imbatible?

Resposta a Gregorio Morán

S'està parlant...

El més llegit del Singular

Opinió

les condicions que la família de Patxot va imposar a la Diputació per donar la casa. L'altra, que també seguís constant la inscripció, que ja des de l'exili, Patxot va ordenar cisellar en l'arc de pedra de la porta: "3 d'agost de 1936. Hostes vindran que de casa ens trauran".

Una de les tesis més sorprenents d'aquells dies necrològicament apològics de Carles Sentís va ser la que feia referència al seu passat franquista. De fet, va ser, sistemàticament, un tema per on es va passar de puntetes. Però quan s'hi va entrar, gairebé sempre es va justificar la seva opció ideològica com si hagués estat inevitable.

Sóc dels qui pensen que la guerra dels Tres Anys es va perdre, en bona part, els primers dies següents a la sublevació. Si en lloc del terror s'hagués imposat l'ordre i la legalitat, no tinc cap dubte que els resultats podrien haver estat uns altres. Lligaires, propietaris, eclesiàstics, van haver de fugir de Catalunya senzillament per salvar la vida. No va poder ser, com va apuntar Josep Benet en les seves memòries, que aquell pacte que s'anava treballant entre Cambó i Companys a començaments de l'estiu de 1936 pogués fer-se realitat.

Una guerra és una guerra i una vida és una vida. Crec que tots ho trobarem comprensible. Però un genocidi és un genocidi i una pàtria és una pàtria. També crec que això ho podríem trobar tots comprensible.

És a dir, que una cosa és l'abraçada de l'ós que molts excatalanistes moderats i liberals van fer amb el franquisme, inicialment comprensible; i l'altra és que davant del genocidi que es practicava a una cultura i a un poble es fos còmplice del mateix. I Sentís no va dir mai ni una paraula condemnant la infàmia a la que es va veure sotmesa Catalunya.

Miràvem la inscripció de la volta de l'entrada de la masia Mariona, tota una declaració de principis de Rafael Patxot. Va haver de fugir, salvat in extremis per les gestions del conseller Gassol, davant d'aquella invasió faista i va establir-se a Ginebra. El 39, va haver de contemplar com arribava la segona invasió, la franquista. Va continuar a l'exili.

El cas de Patxot (o del compte de Güell, exiliat a Niça, o d'Eugeni Xammar, que el 36 el van a buscar la FAI a l'Ametlla i la Gestapo a Berlín, o del cardenal Vidal i Barraquer, o de tants i tants altres), és a dir, els catòlics, conservadors i liberals catalans que, perseguits pel pistolerisme faista, mantenen a pesar de tot la fidelitat al país i a la democràcia, i denuncien el crim que durant la postguerra es comet no contra una facció, sinó contra tot un poble, és, senzillament, la prova que no era inevitable renunciar a un país. Tal i com van fer molts catalans que al Principat començaven un llarg exili interior, serrant les dents, mantenint però entre les quatre parets de casa la llengua i la senyera que es perseguia a fora. La Catalunya atrapada, que diu l'amic Francesc Canosa.

Patxot, com Sentís, va haver de fugir el 1936; Patxot, al contrari de Sentís, va restar al costat d'una determinada idea de país, va ajudar als exiliats econòmicament, va col·laborar a que Joan Coromines pogués continuar la seva obra, va signar l'apel·lació a l'ONU contra l'atac que vivia Catalunya i va morir a l'exili. La seva família ha donat la masia Mariona al país que va haver de deixar, al país franquista al que no va voler tornar.

És estrany constatar com ara sembli que tant se valia tot, que tant era estar a un costat o un altre de la línia vermella, no en la guerra, insisteixo, sinó en uns anys en què el nostre país era sotmès a la més gran de les brutalitats -valgui el darrer llibre l'Holocaust espanyol, de Paul Preston, en tot el que fa referència a Catalunya. Tant era, Sr. García-Nieto lluitar per una causa o per una altra? Perdre les institucions de govern, ser sotmès a un intent de genocidi, viure una repressió sagnant... no és tot un país el que perd? Ara que està tant de moda citar Gaziell, m'hi apunto: "Sí, Catalunya havia perdut".

Fa angúnia veure com el nostre país reacciona als efectes d'una dictadura de manera tan diferent com han reaccionat altres a les seves. El triomf pòstum de Franco és haver convertit el franquisme i les seves atroces conseqüències en una espècie de tel

Resposta al president del Círculo Ecuestre

Societat

Nova pífia espanyola, ara a Xile: "Un pont llevadís invertit"

Opinió

"Quatre d'onze", el documental ocult de TV3

Política

El mapa de TV3 que irrita la caverna

Enquesta

Què creus que passarà si dijous el PSC vota contra la consulta al Parlament?

Els socialistes passaran a l'òrbita del PP i Ciutadans

El PSC quedarà suneditat a les directrius del PSOE

El sector catalanista trencarà la disciplina de vot i s'obrirà una crisi

VOTAR

Aprender català és útil

T'ofereixo tots els nivells

www.cpnl.cat

fantasmal, vacu, banal, que ho tapa tot, i on molts se senten segurs, com si fos una coartada mental.

Tant se valia tot?, li preguntava a l'Amadeu Cuito, tot dinant, després d'escoltar com en Xavi ens recordava que Josep Pla no li dedica ni una ratlla a Sentís. L'Amadeu, amb la seva impertorbabilitat característica, sense fer-ne cap valoració moral, va sentenciar: "Van guanyar una guerra, Quim, no ho oblidis". Al vespre, repassant el seu darrer llibre, Memòries d'un somni, vaig llegir: "Abandonar la llengua pròpia, renunciar a educar els fills en la que sempre han parlar, acceptar en silenci el tracte vexatori de totes les manifestacions de catalanitat i veure la nostra història llançada al cove són genuflexions que, a l'hora de recuperar la fàbrica i les propietats, semblen poca cosa, però erosionaran per sempre més la moral dels que les fan (...) La victòria franquista deixava Espanya dividida entre vencedors i vençuts i Catalunya, sense vencedors, vençuda, rompuda i humiliada". I acaba: "No estic segur que trenta anys de democràcia hagin aconseguit esborrar el pes que aquesta desfeta encara té a les nostres consciències".

No, la boira encara no ha escampat. Encara la sentim a la pell, freda, buida, amb un deix de soroll somort de vidres trencats. L'única opció és obrir la finestra i que entri la llum i corri el vent de la independència.

PS. Ahir dimecres va fer 50 anys de la mort de Rafael Patxot. Va ser enterrat a Ginebra.

Comentaris

Escriu el teu comentari

LUTIDIES

445

Escriu les dues paraules

El teu nom

ENVIAR

www.elsingulardigital.cat es reserva el dret a no publicar aquelles aportacions que siguin contraries o atemptin contra la Llei, la moral, la dignitat, la bona fe o l'ordre públic, o que infringeixin drets de propietat intel·lectual o industrial. www.elsingulardigital.cat tampoc assumeix cap responsabilitat derivada de l'enllaç a altres webs de tercers, ni dels seus continguts, que es pugui accedir a través del nostre portal.

vic
11/01/2014
15:29

Sara García Toledano 16.11.12. Antonio Tejero Molina, Teniente Coronel de la Guardia Civil expulsado del ejército por el 23-f, rompe su silencio y habla "a los pasotas cobardes y traidores" a los que culpa de convertir a España en un país pobre y roto. Al gobierno "dando recortes y más recortes a las economías más débiles", "a esos diecisiete gobiernos autonómicos además del central" y "a esos sindicatos" quienes no pasan apuros económicos "a la hora de preparar huelgas generales que tanto ayudan a la nación". A continuación mostramos el escrito íntegro de Antonio Tejero Molina: A los pasotas, cobardes y traidores Está llegando un momento en nuestra Patria, que si no se actúa rápidamente nos encontraremos con una España además de pobre, rota. Y la verdad es que si esperamos contar con la clase política para que lo arregle, va siendo una utopía cada vez mayor. Desde que murió el Generalísimo Franco, tras regalar el reino de España a Juan Carlos de Borbón, empezó el desastre. Este se inicio ya con Suarez, debido a la paulatina entrega de nuestra herencia a los mangantes que la esperaban para destrozarla; como así lo hicieron, hasta que consiguieron convertir a la novena potencia industrial del mundo en una nación a punto de perder su soberanía, ya que puede que sea intervenida por potencias extranjeras, muchas de las cuales pertenecieron al imperio español, cuando en España nacían hombres de verdad. Estos individuos, se atrevieron a redactar una constitución donde se cambio nuestro mapa político, construyendo uno a la carta, creando unas llamadas autonomías, precursoras de unos separatismos que son las que ahora nos están anunciando a bombo y platillo sus ansias de independencia, sin que haya la menor reacción contra los que las abanderan. Continuaron apoderándose de nuestro dinero, de tal forma que nos han dejado más que en la ruina, endeudados hasta los ojos, mientras que ellos han amasado miles de millones; millones que han robado a las clases humildes y a la clase media, y ahora nos obligan a pagar sus latrocinios consentidos, ya que ninguno de estos ladrones ha devuelto ni un céntimo del dinero mal adquirido. Más tarde quitaron a España su dignidad, ya que en el mundo no pinta nada, se rien de nosotros, y muchos se alegran de lo que nos sucede. ¡Qué bien lo han preparado nuestros ancestrales enemigos! Todas las democracias abanderan libertades, pero en la española se ha convertido en libertinaje. Hay libertinaje en las calles, en los colegios, en las universidades, en nuestra mal llamada cultura y también en contra de nuestras más hondas creencias históricas y religiosas, hasta tal punto que han despertado en mí y en muchos otros, un sentimiento de envidia hacia los pueblos que defienden su religión, e igualmente hacia los ciudadanos que escuchan con respeto y con la mano en el pecho su himno nacional. En nuestra Patria, se anuncia que una masiva reunión de mal nacidos vascos y catalanes iban a hacer una pitada en el campo de futbol mientras sonara nuestro himno nacional, y se les dejo entrar en el campo con los silbatos permitiéndoles que los usaran, hasta ahogar nuestro himno, y lo hacen en presencia del rey y de toda su corte que aguantaron flemáticamente el abucheo; siguió el partido i y allí no paso nada i los medios de comunicación llegaron a defender la

postura de aquellos energúmenos, invocando una libertad de expresión constitucional ide vergüenza! Este es un problema patrio, y comprendo perfectamente que aquel que sufre con el económico, no tenga ni tiempo, ni ganas de preocuparse de los sueños de independencia de aquellos que dicen no sentirse españoles, y que sin contar con el resto de sus conciudadanos intentan desgajar unilateralmente un trozo de la Patria. Aquellos a quienes le han quitado lo más esencial de sus vidas, como es el trabajo el pan y la vivienda, en lo único que piensan, mientras esperan en las colas del INEM, en las de caritas o en el anunciado desalojo de sus casas, es en buscar soluciones para sus vidas y las de sus hijos, además de despotricar contra los causantes de su situación. Mientras tanto, el gobierno dando recortes y más recortes a las economías más débiles, a fin de sostener con ellos a quienes nos han endeudado de por vida robando y malgastando sin piedad, así como a esos diecisiete gobiernos autonómicos además del central; y lo que es peor, a esos sindicatos para que no tengan apuros económicos a la hora de preparar huelgas generales que tanto ayudan a la nación, y para cerrar esas compensaciones a los partidos políticos que amparados en una nefasta ley electoral son los causantes de muchos de nuestros males. Mientras los políticos centrales, periféricos o los que otros que quedan dentro del mapa, derrochan el dinero a manos llenas, millones de españoles están abocados a la miseria. Me gustaría poder calcular los miles de millones que se ahorrarían, si las dichas autonomías pasaran a ser solo diputaciones potenciadas, aunque sin cesiones de aquellas competencias que solo deberían pertenecer al Estado, sobre todo la educación, la sanidad y la justicia. Son incontables los paniaguados que viven del cuento autonómico, así como la cantidad de empleos, edificios, embajadas, consultores, vehículos, diputados, dietas, etc... que no sirven en la mayoría de los casos más que para alimentar votantes seguros. ¡No! No nos podemos imaginar el chorro de oro que eso cuesta, y que si se redujera a lo que debiera de ser, se acabarían las penurias por las que hemos pasado y pasan los humildes y la clase media; además al haber créditos podría dar trabajo la mediana empresa, que es la base de la nación. También se lograría que acabase la permisividad de que gozan las autonomías. En las escuelas no se inculcaría el odio y el desprecio a todo lo español, que hasta hoy ha sido permitido por los gobernantes. Des-graciadamente, esto tal y como está todo, es un sueño, porque ni el gobierno, ni el rey, como árbitro constitucional, tienen el valor y la equidad necesaria para acabar con este despilfarro económico, así como tampoco lo tienen para ilegalizar a partidos etarras que ya están gobernando en Vascongadas, gracias a la decisión del Tribunal Constitucional, ni con el separatismo vasco y catalán. La desilusión en las instituciones es total, aunque muchos no lo manifiesten, Todos los separatistas, creados a base de permisividad gubernamental, estarán viendo con placer como se aplauden mutuamente Arturo Mas y Otegui, que ya tienen encargadas sus coronas de reyes independientes. ¡Ahi Juan Carlos tendrá que mandar arreglar la suya achicándola. Mientras estas cosas ocurrían, Mariano soñaba con Merkel con la tijera en la mano, y el rey de cacería de elefantes o de lo que sea, aunque más bien de lo que sea; y una vez conocida su escapada, ensayando la mejor forma de pedir perdón a los españoles, con cara de niño cogido en falta y prometiendo que no lo haría más... sin comentarios. Tanto el gobierno, como el rey, la milicia y todos los españoles hemos contemplado durante años y años como, a cambio de unos votos oportunos, cada vez se llevaban más dinero y más competencias los separatistas, y no importaba que estuvieran preparando la independencia, intentando borrar a España, y a todo lo español, de su mapa autonómico...y todos tan contentos. ¿Y ahora que? Por todo ello, por lo que deberíamos aprender de los izquierdosos. Es un crimen que un puñado de facinerosos se coman nuestro dinero, otros maten a nuestra gente, y se les premie dándoles un gobierno y encima quieran acabar con España; una obra de más de quinientos años y que de ninguna manera pueden disponer de ella, porque no es suya, pertenece a todos los que somos, a los que han sido y a los que serán. Pero aunque parezca mentira, lo están consiguiendo con la complicidad de la mayoría. Que Dios nos ayude, y que confunda a los pasotas, a los cobardes y a los traidores, que han consentido y consienten el latrocinio, la injusticia, la traición y la desvergüenza en nuestra Patria....y añadido, que si esto es una monarquía parlamentaria, una democracia y un estado de bienestar, quiero borrarle de todo, porque es una puñetera mentira. ¡Viva España i Antonio Tejero Molina Teniente Coronel de la Guardia Civil Expulsado del ejercito por el 23-f.

montsoriu
10/01/2014
21:09

Exel.lent article, resposta brillant. Gràcies senyor Torra

cati
10/01/2014
17:59

Impresionada per una peça tant pedagògica, educada i sensible, sense retòrica ni males formes...El meu pare va estar en una "xeca" a la part alta de Barcelona, per haver sobresortit en una empresa: Res polític... Per desgràcia varen donar armes i poder a una sèrie de xusma que després ja s'ha vist....Ni tant sols eren catalans molts d'ells. Mai en volia parlar el pare. Després de haver patit tortures... Finalment, el van alliberar. Fins molts anys després no va saber l'autor de la seva llibertat. Ni era "de Missa" ni de dretes, però era suficient fer nosa a algun il•luminat perquè et matessin....Això no podia durar. A Catalunya, durant la guerra, moltes coses dolentes no varen ser culpa dels "altres".... El seu article valent i respectuós al mateix temps. Té tota la raó. He llegit el llibre de Benet, i ja veus que tot era una gran equivocació.

Santi Capellera
10/01/2014
14:24

Xapeau, Quim!

Primfilador
10/01/2014
11:30

Jo francament, m'estalviaria qualsevol debat intel·lectual amb el bandol espanyolista. No podem perdre el temps i energies amb això, no s'en treurà res, sempre fan trampes. És ridícul debatre amb algú que realment no vol debatre, encara ens pot perjudicar. Com a molt denunciar als jutjats si hi han agressions verbals o insults. Aquest és el llenguatge que sí entenen.

Pau Vinyes i Roig
10/01/2014
11:03

Per cert senyor JMF revisi el seu comentari abans de publicar-lo. També conté errades.

Pau vinyes i Roig
10/01/2014
10:59

Fantàstic article i bona i encertada reflexió. Enhorabona Quim per honorar el nostre passat tot fent-ne justícia. Una abraçada. Pau

- Toni Argemí**
09/01/2014
22:30
- El franquisme va arrelar sobretot a Espanya perquè ja n'eren (uns més que altres) abans que Franco nasqués. I majoritàriament els espanyols continuen essent franquistes d'esperit. Vegi's sinó la poca angúnia que els fa a Espanya tenir carrers, escoles, places, etc farcits dels noms de militars sublevats i de civils que els van donar el necessari suport. I el despreci olímpic envers la democràcia quan pensen que els resultarà adversa. I el to maniqueu dels mitjans de comunicació quan es refereixen als nacionalistes no espanyols. Uf! Obrim ja la finestra, Quim, i gràcies per ajudar a ventilar l'estança.
- Josep Maria B.P.**
09/01/2014
20:14
- Enhorabona pel teu article, Quim. El considero ja des d'ara mateix una peça cabdal del periodismo del nostre país. El guardaré i el faré correr. Gràcies!
- Nú d'Olesa**
09/01/2014
19:49
- Calfred llegint-ho. Per tot això i més, Catalunya ha de ser una nació independent. S'ho mereix.
- Pau lo Blanc**
09/01/2014
19:21
- Em sembla sr. Torra molt interessant la seva resposta al article del sr. García-Nieto Portabella a la Vanguardia. Reflexa molt bé el seu posicionament intel·lectual i anímic vers els fets històrics dels que parla. Si més no, discrepo amb vostè amb l'anàlisi que fa de les causes del desenllaç de la Guerra Civil Espanyola de 1936-1939, a la que vostè denomina guerra dels Tres Anys. Penso que aquella guerra la va perdre la II República Espanyola molt abans dels primers dies següents a la sublevació del exèrcit rebel. Potser que ja des del 1933 la república comencés a perdre-la; amb una manca evident d'una veritable cultura democràtica de la classe política, amb la radicalització dels moviments totalitaris proletaris que arrossegaven a unes masses molt radicalitzades i poc instruídes, i amb uns poders econòmics i fàctics desconfiats i temerosos dels esdeveniments que es produïen. Va ser una gran oportunitat perduda per desenvolupar una societat en llibertat, amb una població formada culturalment, amb justícia social i igualtat d'oportunitats per el poble.
- Carlos Guimaraes**
09/01/2014
16:52
- Esta escrit a la porta del Casal de llenguadoc a Tolosa: Mistral Frederic : Qu'un pòble tombe esclau, se ten sa lenga, ten la clau que de sas cadenas lo desliura
- camprubicapella**
09/01/2014
13:12
- Moltes gràcies Quim per aquesta excel·lent resposta.
- AMG**
09/01/2014
12:09
- Casualment ahir, amb un amic, després de penjar cartells invitant a la població a participar en la campanya "Signa un vot per la Independència", i comentant que encara és present en segons quins àmbits el verí del terror, la paràlisi de l'ànima morta, vaig recordar l'advocat carlí Josep Bertran i Musitu, el qui conreà els pistolers simplement per administrar a favor seu el terror que sembraven. Certament la solució és que entri la llum: que ens reconeguem en els nostres temors i n'esbrinem les causes, i ens fem justícia. Sense el vent de la Independència aquesta justícia que ha de reparar i tancar les ferides de la nostra ànima, no serà possible. Coincideixo amb les manifestacions del Sr. Bru de Sala d'abans d'ahir mateix, a Catalunya Ràdio, en les que advertia que els governants espanyols "són capaços de generar un conflicte al carrer fals i provocat". És el moment de recordar que aquest instrument no seria nou i que els efectes perversos del passat encara són vius en el nostre present. La vergonya humana del Sr. Bertran i Musitu ens ho facilita. El Sr. Sentís no era ni la intel·ligència del mal, ni n'era el màxim responsable, sinó un simple corifeu.
- JMF**
09/01/2014
10:28
- ¿No ens podrieu estalviar errors sintàctics com aquest: "... i l'altra és que davant del genocidi que es practicava a una cultura i a un poble es fos còmplice del mateix"? En lloc de dir: "... i a un poble se'n fos còmplice"? Segueixo els articles del sr. Torra, i tinc l'honor de conèixer personalment els srs. Cuito i Pla. Per això em sorprèn aquest bunyol sintàctic, un calc del castellà, llengua que no té, ves per on, el recurs dels pronoms febles per resoldre aquestes situacions. Ai, la gramàtica!.
- Josep Barceló**
09/01/2014
10:20
- I a sobre l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, vol dedicar un carrer al franquista Samaranch i ha cedit uns terrenys a la Legión Española per a fer pràctiques...
- Mariona Rebull**
09/01/2014
09:44
- De fora vingueren...els de la FAI, immigrants incultes de la Torrassa, enganyats per ves a saber qui, i després els Camachos, Fernandez Díaz, els Garcia Valdecasas, els Acedo Colungas, aquests res d'incultura, aquests sabien el qué feien.
- Xavier**
09/01/2014
09:29
- Brillant Quim. Moltes gràcies.
- Frederic**
09/01/2014
07:45
- Pels espanyolistes, es evident, quan derroten Catalunya ens diuen que no he estat derrotada. Que no hi va haver morts. Ningú va marxar a l'exili. No va haver-hi repressió. Tot per poder justificar que som tant espanyols com els de Madrid i les guerres que ens va imposar Espanya eren unes simples barallates familiars entre germans.

10281 lectures

19 Comentaris

Imprimir

Enviar notícia

Recomendar

188

Tweet

361

